

LUCY DILLONOVÁ

Nečekaná lekce lásky

LUCY DILLONOVÁ

Nečekaná
lekce
lásky

Přeložila Michaela Klevisová

UNEXPECTED LESSONS IN LOVE by Lucy Dillon © Havercroft Ltd, 2019

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

Translation © Michaela Klevisová, 2022

Cover illustration © Petra Trčková, 2022

ISBN 978-80-271-3290-4

Pro každého, kdo už někdy měl odvahu poslechnout intuici.

PROLOG

Brooklynský most, říjen

Jeannie šla poslepu s Danovými dlaněmi na očích, ale nebála se. Přítomná chvíle perlila jako šampaňské a Jeannie se vznášela na obláčku štěstí. Nikdy by nevěřila, že ve skutečném životě lze něco takového cítit.

Prodloužený víkend v New Yorku se až doteď skládal z jednoho romantického překvapení za druhým. Dan sprádal plány tajně, ale vymyslel program přesně podle Jeanniina vkusu: dopoledne brouzdali po vintage obchodech v Chelsea Market, odpoledne se procházeli spadáným listím v Central Parku s kelímkem horké čokolády v ruce. Koktejly a ústřice, žluté taxíky a pestrobarevná světla na Times Square, nenápadné polibky v našlapané podzemce: to všechno v ní každou vteřinu vzbuzovalo dojem, že se s Danem stali hlavními hrdiny svého vlastního romantického filmu.

Hotel byl tak nádherný, že by Jeannie klidně strávila celý víkend jenom v malém luxusně zařízeném pokoji s měkkými koberci a útulným osvětlením. Samozřejmě s Danem. Při pouhém pomyslení na jeho opálenou kůži na pozadí zářivě bílého povlečení ji zaplavila vlna štěstí: až se vrátí domů, o *všech* úžasných zážitcích mámě vyprávět nebude.

Dnešek, svůj poslední den tady, začali vejci a kávou v hotelové

jídelně a pak vyrazili do města na exkurzi po stopách Jeanniiných popových idolů z osmdesátek. Dan trpělivě mačkal selfička před budovou, kde zkoušeli Blondies, a před domem, kde *momentálně* vlastní byt Madonna. Jasně, byly to jen cihly a okna, ale Jeannie tyhle ulice vnímala jako místa, odkud vytryskl soundtrack jejího života. Slavné muzikantky se kdysi musely tvrdě protloukat stejně jako ona. Když průvodce mluvil o jejich prohrách a úspěších, zaplavil ji povznesený pocit. S vděkem a láskou políbila Dana. Uvědomuje si vůbec, jak moc pro ni znamená fakt, že o ní ví i věci, které mu výslovně neřekla?

Ted' byli na Brooklynském mostě a Dan slíbil, že až Jeannie udělá ještě jeden, dva, tři další kroky, bude se moct pokochat tím nejkrásnějším výhledem, jaký kdy viděla.

„Tři,“ řekl, ale nesundal jí hned dlaně z očí. Položila přes jeho dlouhé prsty své vlastní, mrštné a jako stvořené k tomu, aby kmitaly po hmatníku ukulele. Dan měl obratné, silné ruce veterináře – ošetřovaly zraněné psy a pomáhaly na svět telatům. Od řeky foukal chladný větřík, ale mezi Danem a Jeannie jako by se vznášela růžovo-zlatá záře.

Zády se o něj opřela. Kéž by tahle chvíle nikdy neskončila! Právě se začalo smrákat a Jeannie měla pocit, jako by jí duše vibrovala zpěvem a žilami jí proudila radostná ptačí píseň. Nejlepší kamarádka Edith jí tvrdila, že ve skutečném životě lidé takhle šťastní nebývají. Jenže Edith Constantinová se pro jednou zmýlila. Byla úplně vedle.

„Jsi připravená?“ Dan měl v hlase nepatrně škádlivý tón. Doufala, že ji nezavedl těsně k zábradlí mostu. Jeannie neměla ráda výšky. Rychle uvažovala, jestli to Danovi řekla – občas zapomínala, že se ještě nedostali do té nudné fáze, kdy partneři jeden druhého znají tak dokonale, jako by k jejich osobnosti existoval uživatelský

manuál. O věcech, jako je alergie na marcipán nebo strach z davů, se zmíníte až ve chvíli, kdy vám dojdou zajímavější témata.

„Ta-dá!“ Dan jí sundal ruce z očí a ona zalapala po dechu při pohledu na třpytící se siluetu Manhattanu – černo-stříbrnou koláž světél a budov, zářících na pozadí tmavnoucího nebe.

„Teda!“ Jeannie se v jeho těsném objetí otočila a stáli teď proti sobě tak blízko, že se téměř dotýkali špičkami nosů. Dan byl po všech stránkách hezký. Vítr mu vehnal světlé vlasy do modrých očí. Měly nezvyklou barvu tmavé džínoviny. Jeannie si musela připomenout, že tohle všechno se jí vážně děje. Bylo to až příliš dokonalé, příliš romantické. A přesto skutečné. Konečně něco takového prožívá. Poznala lásku.

„Jsem tak šťastná!“ vyhrkla a ke svému úžasu zjistila, že Danovi se v očích třpytí stejná emoce. Zamrkal, jako by také nemohl uvěřit, že prožívají tak dokonalou chvíli.

A pak se to stalo. Dan ji pustil z objetí, ustoupil a klesl na jedno koleno. Vnímala všechno jako ve zpomaleném záběru. Po mostě chodili lidé, někteří Dana s podrážděným mlasknutím obešli, ale jiní si všimli, co se děje, a tak se zastavili a chápavě se usmívali.

Jeannie nevěřila svým očím. Počkat, to není možné! Chápe to správně? Srdce jí tlouklo jako splašené. Chystá se ji Dan požádat o ruku? Neodvažovala se o té chvíli snít, a teď ji najednou prožívala. Žádost o ruku... to je okamžik, který přichází jen jednou. Jedinkrát za celý život.

Jeannie se najednou zamotala hlava, jako kdyby ji Dan opravdu zavedl až ke kraji mostu.

„Jeannie McCarthyová,“ říkal právě a teď už se všichni chodci zastavovali a tvořili na chodníku hloučky. „Vím, že se známe teprve pět měsíců, ale bylo to pět nejšťastnějších měsíců v mém životě. Vezmeš si mě?“

Za jeho zády se tyčil Manhattan, jakoby další, větší dav podporovatelů usmívajících se na milence, a jeho světla se třpytila jako hvězdy. Lidé na Jeannie nenápadně mířili foťákem na telefonu a tajili dech. Jako by celý New York čekal na její odpověď.

Dan k ní vzhlížel uklidňujícíma modrýma očima. Je nádherný, chytrý a vzal ji do New Yorku, aby ji tu požádal o ruku. Jeannie se zachvěla. Co víc si může přát? Co víc by chtěla?

Otevřela pusu dřív, než si v duchu stihla na ty otázky odpovědět.

„Ano!“ vyhrkla a lidé na mostě jí začali tleskat.

PRVNÍ KAPITOLA

Následující květen

Jeannie McCarthyová byla čtyři míle, takže asi dvacet minut, od radnice v Longhamptonu, když jí poprvé v souvislosti s blížící se svatbou bleskla hlavou myšlenka, která se nedala jen tak zaplašit.

Zněla: *Nemůžu dýchat.*

Je fér zmínit, že za klaustrofobický pocit v hrudi částečně mohly její šaty. Jeannie měla svatební šaty jako z pohádky: s korzetem a tylovými spodničkami, které při každém pohybu šustily, a jemnými růžičkami pnoucími se po saténovém živůtku ve tvaru srdce. *Normálně* by si Jeannie nic takového nevybrala – nosila spíš harémové kalhoty a/nebo kožené martensky, podle počasí –, ale ve svatebním salonu ji pohled na elegantní zjevení v zrcadle tak vykolejil, že se jí rozhodování jaksi vymklo z rukou. Vypadala v těch šatech správně – jako opravdová nevěsta. Prodavače vylétly ruce v bílých rukavičkách k ústům a majitelka obchodu jí přispěchala do kabiniky poblahopřát s připravenou sklenicí prosecca. „To jsou ony,“ vydechla a pochvalně přikyvovala. „Věřte mi, má drahá, tyhle šaty byly stvořeny pro vás.“

Jeannie připadalo osudové, že jí dokonale padnou hned první šaty, po kterých v obchodě sáhla. Ačkoli stejně osudové jí připadalo už to, že Dan byl první muž, který jí napsal v den, kdy vzdala

hledání toho pravého staromódním způsobem a zdráhavě se vrhla do vod online seznamování. Rok od prvního rande se měli brát. Neztratili ani minutu. Jinými slovy, jak s dalším uklidňujícím pokývnutím prohlásila majitelka obchodu: „Když jste si jistá, není na co čekat.“ Všechno se ale dělo strašně rychle. Příliš, příliš rychle.

Takže tísnivý pocit v Jeanniině hrudi měl ještě jednu příčinu: sílící tušení, že se chystá udělat obrovskou chybu.

Jeannie se znovu pokusila zhluboka nadechnout a málem se rozkašlala. Hrud' měla tak sešněrovanou, že mohla naplnit plíce vzduchem sotva z poloviny. Na mozek jí nejspíš začíná působit nedostatek kyslíku. Od chvíle, kdy jí v hotelovém apartmá pro nevěstu na těle dotáhli korzet, se pořádně nenadechla, a začínala se jí točit hlava. Vůbec jí nepomohlo, že jí před odchodem vtiskli do ruky sklenici vychlazeného šampaňského. „Abyste se uvolnila!“ vysvětlila majitelka hotelu s úsměvem. Další alkohol. Táta ho dopil za ni.

Paní Hicksová. Jeannie Hicksová.

To příjmení jí připadalo cizí. A znělo jako škytnutí.

Ve tři hodiny odpoledne se na zbytek života stane Jeannie Hicksovou. Jeannie McCarthyová, zpěvačka a textařka, učitelka a dcera od té chvíle bude... někdo jiný.

Hrdlem jí proletěla panika a zanechala po sobě pálivou stopu podobnou ohonu komety. Jeannie polkla, ale pálení nezmizelo. Střelila postranním pohledem po svém otci Brianovi. Seděl na zadním sedadle auta vedle ní, ale zíral z okna, neslyšně si odříkával svůj proslav, občas se odmlčel nebo usmál a ve chvílích, kdy očekával smích, naklonil hlavu.

Jsou to jenom nervy, pomyslela si Jeannie. Jenom nervy. Na všech blozích píšou, že jde o přirozenou reakci, která dokazuje, že člověk bere institut manželství vážně. Je to velký závazek. Na zbytek života

se připoutáte k jednomu člověku a zůstanete s ním v dobrém i ve zlém, v bohatství a chudobě, a tak dále a tak dále.

Opřela se o koženou sedačku jediného Rolls Royce Silver Shadow v tomhle okrese a snažila se dýchat tak zhluboka, jak jen jí korzet dovolil. Dostala však do plic jen trošku kyslíku. Ráno v hotelu snědla akorát několik soust míchaných vajíček. A v noci skoro nespala. Neměla dostatek ničeho, co by jí pomohlo čelit obrovskému ponížení, které se na ni valilo.

Jeannie se přinutila myslet na to, co se asi právě teď děje na radnici. Dan na ni čeká a se svým typickým sebevědomým úsměvem vítá příchozí. Představila si ho: čerstvě ostříhané světlé vlasy se mu lesknou ve slunci a v tmavě modrém obleku šitém na míru vypadá upravený a štíhlý. Každému hostovi poví něco vtipného a mezitím uklidňuje svou mámu a diriguje fotografa, protože Dan na rozdíl od Jeannie dokáže dělat spoustu věcí najednou a má věci dopředu promyšlené v tolika krocích, až ji občas napadá, jestli to není nějaká duševní porucha.

On ale neví, že si o něm něco takového myslí. Zamrazilo ji. A co si asi myslí on? Má taky pochybnosti?

Auto se blížilo k radnici a Jeannie se oknem dívala na ubíhající živé ploty. *Kéž bych se mohla vrátit v čase do dnešního rána a začít den znovu.*

Nebo raději do včerejšího rána.

Ačkoli ani to by nestačilo.

Tak třeba o týden zpět?

Chtěla bych se vrátit o celý rok, přála si zoufale Jeannie. Kdyby to šlo, neublížila bych tolika lidem.

Pak si ale představila, že by vůbec nepoznala Dana... a rázem jí bylo úzko. Co má dělat?

„Není ti nic? Tahle stará auta jsou hrozná kostitřasy, viď, zlato?

Nebo si děláš starosti kvůli účesu?“ Táta ji vzal za ruku a stiskl ji. Jeannie z toho konejšivého doteku vyhrkly slzy. „Už tam brzy budeme. Nebude to dlouho trvat.“

Opatrně se k němu obrátila. Nemohla pohybovat hlavou moc prudce, aby se jí náhodou sponky držící členku nezaryly ještě hlouběji do kůže. Členka byla další věc, o které si donedávna myslela, že se v ní rozhodně vdávat nebude. Vždycky předpokládala, že bude mít na hlavě věneček z lučních květin, bude se vdávat pod dubem na rodinné farmě v Dumfries a kapela jí k tomu bude vyhrávat tradiční skotské melodie. Místo toho jede na radnici ve městě, kam se s nastávajícím manželem teprve před týdnem přestěhovali. Dan si našel novou práci v místní veterinární ordinaci. Shodli se, že bude jednodušší vystrojit svatbu tam, kde mají nový domov. Je to jejich nový začátek. Jako by se vzali za ruce a odvážně skočili do neznáma.

Nic není podle mých představ, pomyslela si Jeannie se sílící lhostejností. Ani jedna věc. Jen táta po boku a tohle auto. Táta vždycky říkal, že ji odveze na svatbu v rollsu. O to hůř se teď cítila.

„Je všechno v pořádku, zlato?“

Brian se k ní otočil. Oblek mu visel na štíhlém těle a vypadal, jako by patřil někomu jinému. Jeannie si nevybavovala, kdy naposledy viděla tátu v obleku. Kravatu si vzal jenom jednou, když se jeho chovný beran Decker, velký šampion, měl na zemědělské slavnosti Royal Welsh Show setkat s hraběnkou z Wessexu.

„Jsem v pohodě!“ vyhrkla, ale její slova zněla nejistě a růžový lesk na rty vydal mlaskavý zvuk.

„Nezníš moc...“ Brian nedokončil větu a nechápavě sraštil čelo.

Řekni něco, křičelo Jeanniino podvědomí, ale jako by oněměla. Připadalo jí, že má v hlavě místo mozku vatu. Nedokázala si ujasnit, odkud se v ní bere ta nepřekonatelná touha křičet: *Zastavte, zastavte, zastavte to všechno!*

Holčička na chodníku uviděla svatební auto a začala mávat lesklému černému rollsu s bílou stužkou třepotající se na stříbrné masce.

Brian jí také zamával a vložil do toho gesta nadšení, které si schoval speciálně pro děti. „Ach, podívej na tu roztomilou holčičku! No tak, Jeannie, mává ti! Myslí si, že vypadáš jako princezna!“

Jeannie z povinnosti zvedla ruku, zamávala a pokusila se roztáhnout rty do úsměvu. Jenom tím prohloubila nepříjemný pocit, že si na nevěstu jen *hraje*. Tohle není její skutečná svatba. Ve skutečnosti se to vůbec neděje.

„Nepřipadá ti, že vypadá přesně jako ty, když ti bylo deset?“ zeptal se s povzdechem Brian. „Skládala jsi pro nás písničky a hrála nám je na ukulele. Celé dny jsi zpívala. Moc se toho od těch dob nezměnilo, co?“

Jeannie se dál nuceně usmívala, tiskla rty a při pohledu na ukazatel LONGHAMPTON 3 MÍLE se snažila zkrotit divoké myšlenky.

Už jsou skoro tam. *Skoro tam*. Co si počne?

„Jeannie?“ Táta se tvářil ustaraně. „Není ti nic?“

„Jsem...“ Slova jí uvízla v hrdle. „Jsem... jenom...“

Brian bohužel nic nepochopil. „Je normální být trochu nervózní, zlato. Mně musel strejda Charles zapínat knoflíky, protože moje ruce dělaly tohle...“ Předvedl jí, jak se mu třásly. „Tvoje máma měla zpoždění – a já si myslel, že nepřijde! Ale jenom se jí pustilo oko na punčoše – naskočila moc rychle do auta.“ Vzdychl a při té vzpomínce mu zjihly oči. „Když vidíš, jaký jsem dědek, asi se ti ani nechce věřit, že jsme s mámou kdysi byli stejní jako ty a Dan! Ale vážně byli.“

Jeannie se málem zastavilo srdce. Nic horšího táta říct nemohl. Přinutil ji čelit myšlence, kterou už několik týdnů odháněla: totiž že ve skutečnosti s Danem vůbec nejsou jako její rodiče.

Náhle měla před očima svou mámu Sue – malou, podsaditou

a neustále činorodou – a vedle ní tátu v jeho typických montérkách, jak si píská nějakou country melodii, dokud ho Sue nezačne prosit, aby toho už nechal. Nedokázala si Briana se Sue představit jednoho bez druhého. Smáli se, vtipkovali a občas se hádali, ale především spolu komunikovali beze slov: měli svůj vlastní jazyk tvořený odmlkami a pohledy. Vypěstovali si ho v letech po mámině strašlivé nehodě, kdy se všem McCarthyovým život obrátil vzhůru nohama. Jeannie si pomyslela, že o tomhle je řeč, když se slibuje: ve zdraví i v nemoci. V dobrém i ve zlém – to není klišé, ale realita. Život do lásky jejích rodičů tloukl, jako by to byla do ruda rozžhavená podkova, ale ona s každým dalším úderem jenom sílila. Jinak by nepřežila. Jinak by dodnes nebyli spolu.

V nitru se jí rozpínalo zoufalství. Jak může něco takového Danovi slíbit? Vždyť ho dost dobře nezná. Dost dobře nezná ani samu sebe.

Při tom pomyslení pocítila zvláštní stav beztlíže, jako by se jí mohla hlava oddělit od těla a odletět pryč. Jak ale může všechno zastavit, když do obřadu zbývají jen minuty? Nemůže svatbu zrušit. Má přijít spousta lidí. A Dan! Jak by to mohla udělat Danovi?

Při představě, že by Danovi ublížila, se jí udělalo špatně. Dan si to nezaslouží.

Jeannie se znovu mělce nadechla, ještě jednou a znovu. Ale jako by se jí do mozku nedostala ani troška kyslíku. Perlový náhrdelník půjčený od mámy se nepravidelně zvedal a zase klesal. Pomyslela si, že se jí dme hrud' jako hysterické vévodkyni z *Downton Abbey*.

Rolls royce sjel z hlavní silnice a Jeannie zahlédla další ukazatel: LONGHAMPTON 2 MÍLE. Už zbývají jen minuty. Doslova.

„Tati.“ Jeannie překvapilo, že dokázala promluvit. Její hlas si těžce razil cestu zpod žeber sevřených korzetem. „Mohli bychom... mohli bychom někde zastavit? Jen na chvíli?“

Brian zvedl levou ruku a významně si pohlédl na zápěstí. Pro

dnešní příležitost si vzal zlaté hodinky po svém otci. „Proč by ne? Jedeme dřív, je to tak?“

Předklonil se, zaklepal na okýnko a odsunul ho ke straně. „Pardon, příteli. Až to půjde, mohl byste někde zastavit? Jedeme s předstihem a moje dcera nechce dorazit dřív než ženich.“

Na jejich straně silnice se objevilo odpočívadlo zastíněné stromy. Stála tu přeplněná popelnice a turistický ukazatel. Jeannie ještě nikdy nebyla za zastávku na odpočívadle tak vděčná. Řidič hodil blinkr, zaparkoval pod stromem a vypnul motor. Auto naplnilo stísněné ticho.

Musím rychle jednat, pomyslela si Jeannie, ale nevěděla, jak začít.

Tohle nikdy neuměla: vyklopit, co má na srdci. Když byla maličká, dělali si z ní kvůli tomu legraci (*No tak, mluv, Jeannie!*), na základní škole se z toho stal problém (*Jeannie? Jsi duchem přítomná?*), ale pak všechno vyřešila její nejlepší kamarádka Edith, která prostě začala mluvit za obě. Jeannie mívala ve stresových okamžicích v hlavě jako vymetené. Edith se nic podobného nestávalo.

Ulevilo se jí, když si Brian rozpačitě odkašlal a prohodil: „Jsem rád, že jsme zastavili. Na něco se tě musím zeptat. Nevykládej si to špatně – přečetl jsem si to v jedné z těch příruček o svatební etiketě, které máma přinesla z knihovny.“

S milou důstojností vzal Jeannie za obě ruce. Bylo to tak staromódní gesto, že se mu nedokázala podívat do očí. Srdce jí zběsile tlouklo.

„Pokud máš třeba i jen nepatrné pochybnosti,“ začal Brian, „pokud si nejsi úplně jistá, jestli se máš za Daniela provdat, tak mi to teď pověz. Ještě není příliš pozdě.“

Zahučelo jí v uších, jako by jí do nich foukl vítr. Zacloumal s ní mocný poryv děsivé paniky.

Zároveň ale pocítila úlevu. Čirou úlevu, že táta něco takového řekl. Vyčetl jí z výrazu tváře, co se v ní odehrává? Tak dobře ji zná!

Hleděli na sebe. Brian si všiml, jak vděčně se na něj Jeannie dívá, a laskavou tvář mu zkřivil vyděšený výraz.

„Jeannie,“ zajíkl se.

A v tu chvíli její mozek srovnal krok se srdcem. Jedna věc je říct pravdu tátovi, ale jak by teď mohla odvolat svatbu? Na radnici právě přichází spousta lidí. I kdyby na ně nebrala ohled, co peníze, které utratili za hostinu? V místnosti nad obřadní síní už zaměstnanci cateringové firmy aranžují na podnosy plátky uzeneho lososa. Šampaňské se chladí v nádobách s ledem. Diskžokej sem jede až z Birminghamu a má nachystaný playlist z jejích oblíbených písniček včetně prvního tance novomanželů. A bože, dort! Dort za tři sta liber! UVědomila si, kolik to všechno stálo její rodiče a Danovu mámu a jak velkou část úspor s Danem utratili, a v podpaží ji začal svrbět pot. Snažili se o nízký rozpočet, ale stejně vynaložili tisíce liber.

„Jeannie?“

Táta promluvil mnohem vyšším hlasem než obvykle. Zjevně nečekal, že Jeannie zůstane zticha. Bude se s tím muset vyrovnat.

Pomalou sklopila hlavu a zase ji zvedla. Bylo to její nejpomalejší přikývnutí v životě. Tak jednoduché gesto – a přitom může někomu zničit život. Svíral se jí žaludek, točila se jí hlava a zároveň ji zaplavila úleva.

Táta nikdy neklel, ale teď si pro sebe zamumlal něco tak peprného, že se málem rozesmála. Zněl úplně zkoprněle.

„Kýváš..., protože si jsi jistá, že se chceš za Dana provdat, anebo proto... že chceš svatbu odvolat?“

„Nemůžu se za Dana provdat.“

Jakmile jí ta slova sklouzla ze rtů, jako by z ní spadla obrovská tíha. Hotovo. Udělala to. Udělala naprosto správnou věc. Strašnou, hanebnou, smutnou – ale správnou.

„K čertu!“ Brian dlouze vydechl. „Můžu se zeptat... proč?“

Rozhovory o emocích nebyly jeho šálek čaje, ale Jeannie věděla, že její otec nikdy neuhýbá před těžkými úkoly. A už vůbec ne, pokud se týkají jeho milovaných.

Mlčela a snažila se utřídit si neposedné myšlenky. Potřebovala odpovědět nejen tátovi, ale i sama sobě. „Dan je báječný.“ Ta slova jí připadala prázdná. „Nic špatného neudělal, tati. Ale... manželský slib se skládá na zbytek života. A já Dana znám teprve rok.“

Vážně? Když se nad svým vysvětlením zamyslela, připadalo jí směšné. Všichni jí nejspíš řeknou: Copak jsi to nevěděla předtím, než jsi mu řekla ano? Pravda byla taková, že neměla moc času na přemýšlení. Když stáli na Brooklynském mostě, užívala si vyvrcholení romantického víkendu a cítila se opilá štěstím. A ani potom neměla čas. Okamžitě se na ni začaly sypat gratulace a Danova máma Andrea jí poslala knížku o plánování svatby.

„Nejde o to, jak dlouho někoho znáš, zlato.“ Brian svažtil čelo, jako by si nebyl jistý, jestli jí má uklidňovat, nebo ne. „Když jsem tvou mámu požádal o ruku, chodili jsme spolu teprve několik měsíců. Víím, že to bylo trochu uspěchané, ale dneska je díky internetu všechno jiné. Možná je lepší, když jste si jeden druhého mohli vybrat z milionů lidí na té webové stránce...“

„Neumím ti vysvětlit, co cítím, tati.“ Vyschlo jí v hrdle. „Kéž bych to uměla. Kéž by.“

Uvědomovala si, že by se měla snažit – rychle. Musí přece nějak zdůvodnit, proč se chystá Dana takhle ponížit. Nebylo by nejlepší simulovat zánět slepého střeva, jako když se kdysi chtěla ulít z tábora? Bože, prosím, pomyslela si, sešli na mě zánět slepého střeva, a to hned! Anebo něco méně závažného, co ale vyžaduje okamžité ošetření. Něco, kvůli čemu mě táta bude muset odvézt na pohotovost místo na radnici.

Při tom pomyslení se zastyděla. Je zbabělá.